Roodkapje

Er was eens een meisje. Ze hield van iedereen, maar het meest hield ze van haar grootmoeder. Van haar had ze eens een mutsje van rode stof gekregen. Omdat ze niets anders meer wilde dragen, werd ze door iedereen Roodkapje genoemd.

Op een dag zei haar moeder: 'Kom Roodkapje, hier is een koek en een fles wijn, die je naar grootmoeder moet brengen. Ze is ziek en ze zal hier heel blij mee zijn. Kleed je netjes aan en zorg dat je al op weg bent voor het te warm wordt. Als je in het bos bent, moet je zorgen dat je niet van de weg afdwaalt. Blijf op het pad. En kijk uit voor de wolf.

'Ik zal het heus allemaal goed doen' beloofde Roodkapje. Moeder liep met haar dochter mee tot aan het tuinhek bleef haar nawuiven, tot ze bij de eerste bocht in de weg uit het oog verdween. De zon scheen warm, de vogels tsjilpten en Roodkapje voelde zich opgewekt. Aan haar arm droeg ze een mandje met geschenken voor Grootmoeder. Grootmoeder woonde verderop in het bos en je moest een half uur lopen voor je het rode dak van haar huisje kon zien.

Toen Roodkapje in het bos liep, ontmoette ze de wolf. 'Goedemorgen, Roodkapje' zei de wolf vriendelijk. 'Goedemorgen, meneer de wolf', antwoordde Roodkapje beleefd. 'Waar ga jij zo vroeg naartoe?', vroeg de wolf. 'Naar grootmoeder', antwoordde Roodkapje.

'Zeg, Roodkapje', vroeg de wolf nieuwsgierig, 'waar woont je grootmoeder eigenlijk?' 'Nog een kwartiertje verder lopen in het bos, onder de drie grote eiken, daar staat haar huis', zei Roodkapje. De wolf dacht bij zichzelf: 'Dat kleine, jonge ding zal me nog veel lekkerder smaken dan het oudje. Maar ik moet slim zijn, zodat ik ze allebei te pakken krijg.'

De wolf zei tegen Roodkapje, 'Roodkapje, kijk eens wat een mooie bloemen, en hoor eens hoe mooi de vogels fluiten. En bloemen daar houdt je oma toch van?'

Roodkapje keek om zich heen, ze zag de bloemen, ze hoorde de vogels en ze dacht: 'Ja, oma houdt van mooie bloemen, als ik een mooie bos bloemen pluk, daar zal grootmoeder vast blij mee zijn.'

Ze besloot dichtbij het pad te blijven en ze liep een klein stukje het bos in naar een plek waar heel veel prachtige bloemen groeiden. En iedere keer als ze een bloem had geplukt zag ze verderop nog een mooiere bloem. En al bloemen plukkend raakte ze verder en verder van het pad af.

Ondertussen was de wolf bij grootmoeder aangekomen en toen hij merkte dat het oude vrouwtje helemaal alleen was, klopte hij aan. 'Wie is daar?' vroeg grootmoeder. 'Ik ben het Roodkapje! Ik heb koek en wijn voor u', zei de wolf met een verdraaide stem. 'De deur is niet op slot', antwoordde grootmoeder, 'je kan zo binnen komen.' De wolf gooide de deur open, stapte zonder één woord te zeggen op het bed van grootmoeder af, pakte de verschrikte vrouw beet en verslond haar met huid en haar. Toen trok hij haar kleren aan, zette haar slaapmuts op en ging in haar bed liggen.

Toen Roodkapje een hele grote bos bloemen had geplukt dacht ze plots aan haar grootmoeder. Ze schrok, want het was al laat. Ze liep terug naar het pad en kwam erachter dat ze een heel eind afgedwaald was. Toen ze uiteindelijk bij het pad was aangekomen liep ze zo vlug mogelijk naar haar oma's huis. Bij het huis aangekomen zag ze dat de deur van huis open stond. Ze voelde zich niet helemaal op haar gemak. Ze riep: 'Goedendag!' Maar er kwam geen antwoord. Daarop liep ze door

naar het bed, daar lag grootmoeder. Ze had haar slaapmuts ver over haar gezicht getrokken en zag er vreemd uit.

‘Grootmoeder,’ zei Roodkapje, ‘wat heeft u een grote oren!’ ‘Dan kan ik je beter horen’, antwoordde de wolf. ‘Grootmoeder, wat heeft u een grote handen!’ ‘Dan kan ik je beter grijpen!’ ‘Maar, maar grootmoeder, wat heeft u een grote mond!’ ‘Dan kan ik je beter opeten!’

Nauwelijks had de wolf dat gezegd of hij sprong uit bed en verslond Roodkapje in één grote hap. Toen ging hij weer in bed liggen en even later lag hij te snurken. Op dat ogenblik kwam de jager voorbij en die dacht: ‘Wat snurkt dat oude vrouwtje! Ik zal maar gaan kijken hoe het met haar is.’

Toen hij voor het bed stond zag hij de wolf. ‘Zo, zo, hier ben jij dus, jij schurk!’ zei de jager. ‘Ik ben al de hele tijd naar jou op zoek.’ De jager zag de dikke buik van de wolf en krapte zich eens achter zijn oor. Hij bedacht opeens dat de wolf grootmoeder misschien had opgegeten. Hij pakte zijn mes en begon de buik van de wolf open te snijden. Opeens zag hij een rood mutsje en hop, daar sprong Roodkapje uit de buik van de wolf. En toen zag de jager een paar grijze haren en hop, daar klom grootmoeder al zuchtend en steunend uit de buik van de wolf.

Roodkapje haalde een paar stenen en die naaide ze vast in de buik van de wolf. Ze legden de wolf buiten in het bos. Toen de wolf wakker werd hoorden ze hem klagen: ‘Oohh, wat heb ik zwaar gegeten!’ Hij verdween in het bos, en ze hebben hem nooit meer gezien.

Samen met de jager, smulden oma en Roodkapje van de koeken. Daarna bracht de jager Roodkapje weer naar huis. Moeder was al ongerust geworden omdat het zo laat was. Ze was heel blij dat Roodkapje weer thuis was. Roodkapje en moeder gaven elkaar een dikke knuffel, en leefden nog lang en gelukkig.

Hans en Grietje

Er was eens een arme houthakker die met zijn vrouw en twee kinderen dichtbij een groot bos woonde. Zijn zoon heette Hans en zijn dochter Grietje. Ze hadden heel weinig te eten en toen er op een keer hongersnood in het land was kon hun vader geen eten meer kopen.

Op een avond zei hij tegen zijn vrouw: 'Hoe kunnen we de kinderen te eten geven als we bijna niets meer te eten hebben? ' 'Weet je wat, ' antwoordde zijn vrouw, 'we zullen de kinderen morgenvroeg naar het bos brengen. Daar zullen we een vuur voor ze maken, we geven ze het laatste brood en dan laten we ze alleen. Misschien vind iemand ze die ze wel te eten kan geven.' Hans en Grietje konden niet slapen van de honger en hadden alles gehoord. Grietje snikte. 'Stil maar,' zei Hans, 'ik zal er wel iets op verzinnen.' En toen de ouders sliepen, stond hij op, trok zijn jasje aan en glipte door de deur naar buiten. Het was volle maan en de kiezelstenen die voor het huis lagen, glansden als diamanten. Hans stak er zoveel mogelijk in zijn jaszak. Toen ging hij terug en hij zei tegen Grietje: 'Rustig maar lief zusje, ik heb een plannetje.'

De volgende morgen gingen ze met z'n allen naar het bos om hout te sprokkelen. Hans had zijn jaszakken vol met kiezelsteentjes. En na iedere paar passen liet Hans een kiezelsteen vallen.

Toen ze midden in het bos waren aangekomen, zei hun vader: 'We zullen nu wat hout verzamelen en dan kan ik een vuurtje maken.' Hans en Grietje hielpen ijverig en toen de vlammen hoog opflakkerden, zei de vrouw: 'Gaan jullie nu maar bij het vuur zitten, vader en ik gaan nog wat hout zoeken. Als we klaar zijn komen we jullie halen.'

Hans en Grietje bleven bij het houtvuur zitten en terwijl ze in de vlammen keken vielen hun ogen dicht en ze vielen in slaap. Toen ze wakker werden was het al nacht. Grietje begon te huilen, maar Hans troostte haar: 'Wacht maar tot de maan gaat schijnen, dan zullen we de weg wel terugvinden.' En zo gauw het maanlicht over het mos viel, nam Hans de hand van zijn zusje en volgde het spoor van de kiezelsteentjes, die schitterden in het licht. Zo vonden ze de weg terug naar huis. Ze liepen de hele nacht en in de ochtend kwamen ze weer thuis. Vader en moeder waren heel blij om ze weer te zien.

Maar de hongersnood bleef en ze hadden nog steeds bijna niets te eten. En op een avond bespraken Vader en Moeder weer dat ze de kinderen naar het bos zouden brengen. Zo hoopten ze dat iemand anders ze zou vinden en te eten kon geven. Hans en Grietje hadden alles gehoord en toen Hans die nacht weer kiezelsteentjes wilde zoeken zat de deur op slot.

De volgende ochtend gingen ze weer pad. Omdat Hans geen kiezelsteentjes had, verkruimelde hij het laatste stukje brood en strooide na iedere paar stappen een broodkorstje. Weer maakten ze een vuur en weer gingen vader en moeder hout hakken en zouden ze de kinderen ophalen als ze klaar waren. Hans en Grietje vielen in slaap, en midden in de nacht werden ze wakker. Grietje moest huilen. Hans troostte zijn zusje en zei: 'Wacht maar, tot de maan is opgekomen, dan kunnen we de broodkruimels zien en die zullen ons de weg naar huis wijzen.'

Toen de maan was opgekomen gingen ze op weg, maar ze vonden niets terug van het brood, want de vele duizenden vogels die in het bos woonden hadden het brood opgegeten.

‘We zullen de weg heus wel terug vinden’, zei Hans tegen de huilende Grietje. Ze zwierven de hele nacht en een dag door het bos, maar vonden de weg naar huis niet terug.

Ze hadden ontzettend veel honger, want ze hadden alleen een paar bramen gegeten. Opeens zagen ze een mooi sneeuwwit vogeltje. Het zat op een tak te zingen. Ze luisterden naar het vogeltje en toen het ophield met zingen, vloog het voor hen uit. Ze volgden het vogeltje tot het op het dak van een klein huisje neerstreek. Toen Hans en Grietje vlakbij het huisje waren zagen ze dat het huisje van brood was gemaakt. En het hele huisje was versierd met koeken en snoepjes.

‘Kom’, zei Hans, ‘daar gaan we lekker van smullen. Ik lust wel een stuk koek,’ en samen begonnen ze van het huisje te eten. Toen klonk er een vriendelijke stem vanuit het huisje: ‘Knibbel, knabbel, knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje?’ De kinderen antwoordden: ‘Het is de wind, de wind, die uw huis zo lekker vindt.’

Hans en Grietje aten rustig verder van het huisje. Plotseling ging de deur open en een heel oud vrouwtje schuifelde naar buiten. Hans en Grietje schrokken ontzettend en lieten alle koek en snoep dat ze in hun handen hadden op de grond vallen. ‘Zo,’ zei het oude vrouwtje, ‘hebben jullie honger kinderen? Kom maar bij mij, binnen heb ik nog veel meer lekkers.’ En ze pakte Hans en Grietje bij de hand en nam ze mee naar binnen. Daar kregen ze lekker te eten. Pannenkoeken, appels en noten. Daarna maakte de oude vrouw twee bedjes op voor de kinderen en ze vielen heerlijk in slaap.

Wat Hans en Grietje niet wisten was dat vrouw een Heks was. Ze had het broodhuisje met koek en snoep gemaakt om kinderen in de val te lokken. Ze keek naar de slapende Hans en Grietje en zei bij zichzelf: ‘Zo dat zal een lekker hapje worden.’

Ze pakte Hans op een bracht hem naar een kleine stal waar ze hem opsloot in een hok met tralies. Toen ging ze naar Grietje, ze maakte haar wakker en riep: ‘Opstaan, luilak, haal water en kook iets lekkers voor je broertje. Die zit opgesloten in de stal en hij moet lekker vet worden. Als hij vet genoeg is, eet ik hem op.’

Grietje begon heel hard te huilen. Maar het maakte niets uit. Iedere dag moest ze hard werken en Hans het lekkerste eten voor schotelen. En iedere ochtend sloop de Heks naar het hok waar Hans opgesloten zat en zei: ‘Steek je vinger eens naar buiten, dan kan ik voelen of die al dik genoeg is.’ Maar Hans stak iedere keer een kippenbotje naar buiten. De oude vrouw kon slecht zien en dacht dat ze vinger van Hans voelde. Ze vond het vreemd dat hij maar niet dikker wilde worden.

Toen er vier weken voorbij waren, werd ze ongeduldig. ‘Grietje,’ schreeuwde ze, ‘haar nog meer water! Hans mag dan vet of mager zijn, morgen wordt hij geslacht en gaat hij in de pan.’ En Grietje haalde water en stroomden tranen over haar wangen.

Vroeg in de morgen moest Grietje naar buiten om de ketel met water boven het vuur te hangen. ‘We zullen eerst wat bakken,’ zei de Heks, ‘ik heb de bakoven heet laten worden en het deeg gekneed.’ Ze duwde de arme Grietje voor zich uit naar de bakoven. ‘Kruip erin,’ zei de heks, en kijk of hij warm genoeg is om brood te bakken.’ Maar Grietje had een plannetje en ze zei: ‘Ik weet niet hoe ik dat moet doen, erin kruipen?’

‘Domme gans,’ zei de Heks, ‘de opening is groot genoeg, zelfs ik zou erin kunnen.’ En terwijl ze dit zei stak ze haar hoofd in de bakoven. Toen gaf Grietje haar een harde duw, zo hard dat de Heks er helemaal in viel. Ze sloeg de ijzeren ovendeur dicht en schoof de grendel ervoor.

Snel liep Grietje weg. Ze rende onmiddellijk naar Hans en maakte het hok waar Hans in zat open. Samen juichten ze: ‘We zijn vrij, we zijn vrij!!’ In het huisje van de heks vonden ze een heleboel edelstenen. Die namen ze mee en ze gingen op pad. Terug naar huis. Nadat ze een hele tijd hadden gelopen kwamen ze bij een bekende plek in het bos. En ja, daar zagen ze hun huis. Vader en Moeder waren heel blij om ze te zien. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Doornroosje

Lang geleden waren er eens een Koning en Koningin, die elke dag zeiden: ‘Ach hadden we maar een kindje.’ Na lang, lang wachten werd er eindelijk een kindje geboren. Een meisje.

De Koning was zo blij dat hij een groot feest organiseerde. Hij nodigde niet alleen zijn familie, vrienden en kennissen uit, maar ook de wijze vrouwen, zodat die het kind welgezind zouden zijn en haar een goed hart zouden toedragen. Er waren er dertien in zijn rijk, maar omdat hij maar twaalf gouden borden had waarvan ze konden eten, moest één van hen thuisblijven.

Het was een prachtig feest! En aan het eind van het feest schonken de vrouwen hun wondergaven aan het kind. De eerste schonk deugd, de tweede schoonheid, de derde vriendelijkheid en ga zo maar door. Toen elf vrouwen hun wensen hadden uitgesproken kwam plotseling de dertiende binnen. Ze kwam wraak nemen omdat ze niet was uitgenodigd. Ze riep met luide stem: ‘Als deze koningsdochter vijftien jaar is, zal ze zich prikken aan een spinnewiel en dood neervallen.’ En zonder nog een woord te zeggen draaide ze zich om en verliet de zaal.

Iedereen in de zaal was geschokt. Toen kwam de twaalfde vrouw naar voren en ze zei: ‘Ik kan deze vervloeking niet opheffen, maar wel verzachten. Ze zal zich prikken aan een spinnewiel, maar niet doodgaan. Ze zal honderd jaar diep slapen.’

De Koning liet een bevel uitvaardigen dat alle spinnewielen in het hele koninkrijk vernietigd moesten worden. Ondertussen groeide de prinses op en ze was vriendelijk en verstandig.

Op de dag van haar vijftiende verjaardag was iedereen de vervloeking alweer vergeten. Het meisje dwaalde door het kasteel en keek overal rond. Ze kwam in kamers waar ze nog nooit was geweest. En zo kwam ze bij de oude toren. Ze beklom de oude wenteltrap en ging door een klein deurtje. In een kleine kamer zag ze een oude vrouw aan een spinnewiel zitten.

‘Goedendag mevrouw,’ zei de prinses. ‘Wat doet u daar?’ ‘Ik spin,’ zei de vrouw. Omdat ze nog nooit een spinnewiel had gezien raakte ze het aan en prikte haar vinger. Op het moment dat ze de prik voelde viel ze neer op het bed dat er stond en ze viel meteen in een diepe slaap. En in het hele kasteel viel iedereen met haar in een diepe slaap.

Rond het kasteel begon een doornhaag te groeien, die ieder jaar, hoger en hoger werd. En tenslotte werd de haag zo hoog dat er van het kasteel niets meer te zien was.

Ondertussen gingen er door het land geruchten van de mooie slapende Doornroosje. Want zo werd de prinses ondertussen genoemd. Regelmatig probeerden er prinsen door de doornhaag heen te komen, maar het lukte niet, de haag was te dik en te woest.

Na een hele lange tijd kwam er weer eens een prins in het land en hij hoorde van een paar oude mannen dat er een mooie prinses met de naam Doornroosje in het kasteel achter een doornhaag lag te slapen. Hij ging op zoek naar de doornhaag. En toen de prins bij Doornhaag kwam zag hij dat de haag net bloei was gekomen. De hoge haag bloeide met honderden rozen. De prins hakte met zijn zwaard een gat door haag, en omdat de honderd jaar al verstreken waren gaf de haag mee en lukte het de prins om erdoor te komen.

Toen hij binnen kwam was hij stomverbaasd. Overal zag hij slapende mensen. De kok lag slapend naast zijn potten en pannen, de hofhouding lag te slapen en ook de Koning en de Koningin. Zelfs de vliegen op de muur en de hond zaten de slapen.

De prins dwaalde verder het kasteel door en zo kwam hij bij de oude toren. Hij beklom de wenteltrap en opende het kleine deurtje naar het kamertje waar Doornroosje lag te slapen. Toen hij haar zag was hij op slag verliefd, hij kon zijn ogen niet van haar afhouden, en zachtjes gaf hij haar een kus. Doornroosje opende haar ogen en keek hem vriendelijk aan. ‘Zo, ik heb lang geslapen,’ zei ze ‘nu ben ik wel uitgerust.’ Ze keken elkaar aan en lachten.

Ondertussen in het hele paleis was iedereen wakker geworden.

Doornroosje en de prins trouwden met elkaar, ze gaven een groot feest en ze leefden nog lang en gelukkig.